

O, ko bi bil doma gospod Stanič, ta bi bil Milčka kaznoval po pravici, pa teta ga je le milovala. Sčasoma so se mu solze posušile in smuknil je v kuhinjo, kjer je svojo žalost zadušil z debelim kosom pogače.

Mi pa, ki sodimo pravično in pošteno, rekli bi, da je Milček zaslužil ta dan brezovko ne le zaradi lenobe, ampak tudi zaradi prevzetnosti.

(Dalje prihodnjič.)

V z d i h.

Rasti mi, rasti, travica,
Trava zelena ti,
Bolna je moja glavica,
V srcu radosti ni.

Zemlja, oj zemlja rodna ti,
Kakor od jablane cvet
Jaz sem od tebe ločil se,
Moral sem v tui svet.

Težko živeti je, težko brez
Vernih tovarišev,
Težko trpeti je daleč od
Bratov, od starišev.

Kadar utrujen po cesti greš,
Nihče ne vpraša te: „kam?“
Sredi vrveče množice
Čutiš najbolj, kak si sam.

Smiljan Smiljanič.

Sreča mladinskih let.

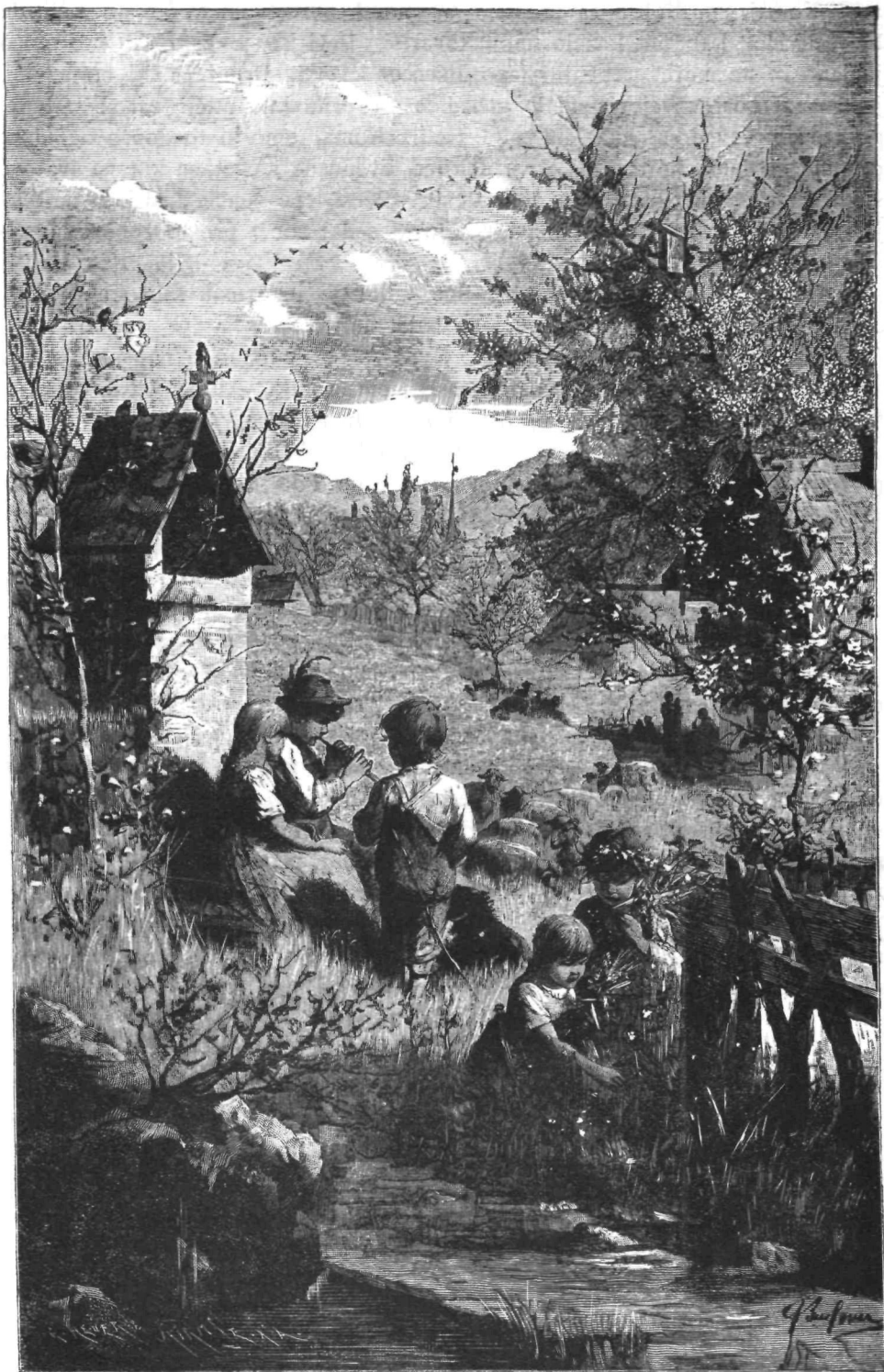
(Piše Fr. Kralj.)

V. Cvet med cvetjem.

Prazne besede bi govoril, ako bi vam hotel opisavati lepoto in krasoto veselega majnika. Motna bi tudi bila moja slika, ker gledate dan za dnem resnično sliko lepe pomladi v naravi. Kako ste želeli, da bi izginil ta nadležni sneg, da bi se odela zemlja s pisanim odelom, da bi znova prileteli ptički iz južnih dalj in vas razveseljevali, da bi mogli zopet iz mračnih sob v prosti svet! Vsega tega ste si želeli in vse to ste v obilni meri dosegli. Zatorej le hitite v naravo, občudujte jo, hvalite Stvarnika, ki jo je zaradi vas ustvaril, in veselite se! Da, le veselite se; saj govori sveto pismo: „Veselo srce obraz vedri, dušna žalost srce podira.“ (Preg. 15, 13.)

Torej pojdemo v prosto naravo, da jo skupaj ogledamo, ker več oči več vidi! Pri tem pa bomo razmišljali o četvernem majniku: o majniku v prirodi, majniku našega življenja, majniku, ki je posvečen Mariji, in nebeškem majniku. Tako bomo dušno in čutno delo združili, kar je najbolje.

1. Majnik v prirodi! Svetlo solnce je razgnalo in razpršilo lahne meglice, ki so se vzdigale nad vasjo, in nebo je postalo jasno kot ribje oko. Prijetno nas greje, zato moji mali spremljevalci ne marajo več za suknjice, ki so jim po zimi tako dobro služile. Kar goloroki hočejo biti, ker se tako boljše počutijo.

Komaj smo dobro na prostem, bi moral človek imeti že sto očíj, da bi vse videl, kar mi kažejo moji tovariši. Prvi se je zagledal v cvetočo jablano in ne more prehvaliti lepo dišečega cvetja. Drugi pa, ki bolje vidi, je zapazil gori v vejevju malo gnezdice, za prihodnji ptičji zarod. Glejte, glejte, škorčev dom! kaže in vpije tretji. Komaj smo si to dobro ogledali, priskačejo nam naproti sosedove deklice, ovenčane s cvetjem kot na svatovščini. Tam pri potoku so jih natrgale in spletle lepe vence. Led je izginil, ki je pokrival in uklepal lahkoživi potok, in sedaj zopet prosto žubori in napaja oživljajoč cvetlice.

Tudi nam so dale pridne deklice kalužnic in družih raznobojnih rož, da si jih pripnemo na prsi. Sedaj pa hajdi dalje!

No, pastir je pridnejši od nas. Ovce so se malone že napasle, in nas začudeno pogledujejo kot neznance na bujnem pašniku. Ali ne vidite pastirja, kako zamišljeno piska na preprosto piščal? Iz muževe vrbove veje si jo je urezal, pa mu izvrstno poje, vsaj njemu se tako zdí. Še mi si naredimo vsak po jedno, da bomo vsaj znali, kako se piščalka dela! Sedaj pa le zapiščimo vsi na jedenkrat! To pa je bila že tako huda godba, da so prišli še sosedova mati z jedincem v naročju pogledat, koliko nas je, ker delamo tak hrup.

Sedaj se pa napotimo do onega znamenja, da položimo vence Mariji v dar. Dotlej pa razmišljajmo o drugem majniku.

2. Majnik — mladost našega življenja. Temu spisku sem dal naslov „cvet med cvetjem“. In ta cvet med cvetjem v naravi ste vi, moji mladi prijatelji! Vse brstí, vse klije, vse cvete in raste v naravi; tako tudi vi. Jasni vaši obrazi pričajo, da imate še tudi brezskrbno srce. Brez težav, brez truda vam potekajo lahno dnevi kot srebrni valčki potoka. Vaše srce in duša je še lepa kot najlepše cvetlice, vaše oči sevajo tako prijazno in zorno kot solnce v najlepšem pomladnem jutru. A bodite prepričani, da pridejo tudi za vas znojni dnevi poletja, in zato se že sedaj pripravljajte z vso vnemo za poznejše življenje. Učite se radi, kar vam drugi rekó, kajti pomnimo besede modrega Siraha (6, 18.): „Sin! z mladega sprejemaj uk in našel boš modrost do sivih las!“ Torej vaš cvet naj obrodi v poznejših letih stoterni sad! Sedaj pa:

Še nam mlada lica rdé,
Jasne še oči goré;
Saj praznujemo sedaj
Svojega življenja maj.

A dospeli smo do kapelice. Ovenčajmo Marijin kip in dodajmo nekaj besedij o šmarnicah.

3. Majnik — Marijin mesec. Gotovo smo mi vsi srčno udani naši nebeški Kraljici. Saj pa je tudi ona naša najboljša mati in priprošnjica pri Bogu. Zato je lepo, da so posvetili najlepši mesec najlepši Kraljici nebes in zemlje.

Šmarnice so se pričele najprvo v Rimu, v začetku našega stoletja. Odtod so se jele širiti po vesoljnem katoliškem svetu. Okrog leta 1855. so se uvele tudi po Slovenskem. In sedaj ni skoro duhovnije, kjer bi se ne

častila Marija ta mesec. Ime „šmarnice“ je dal tej pobožnosti blagi Janez Volčič, ki je tako-le zapel:

Šmarnice — one so moje cvetlice,
Teh si bom v šopek prelepi nabral:
Ne za-se! — k časti Marije Device —
Njena podoba so — njej jih bom dal,

Doslej se je že izdalo v teh štiridesetih letih nad trideset knjižic, majnični Kraljici v čast. Tudi vi si naredite ta mesec domači oltarček, krasite ga z lepimi cvetkami in častite Marijo, to rožo duhovno! Kako lepo se vam bo podalo, ako bote verni Marijini otroci. Tudi Marija ne bo svojih otrok pozabila in vas bo obilno poplačala. Torej krepko in vstrajno!

4. Nebeški majnik. A vendar je vsa ta krasna narava, to milo poletje, to jasno nebo le motna podoba one nebeške domovine, ki je nad zvezdami. Tam gori bo cvela večna pomlad, vladal bo večni majnik. Krasno opisuje to nebeško domovino sv. Janez v skrivnem razodenju (21. poglavje 1. in sledeče): „In sem videl novo nebo in novo zemljo. Zakaj prvo nebo in prva zemlja je prešla... In Bog bo obrisal vse solze od njih očij, in smrti ne bo več; tudi ne bo več ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečine, ker prejšnje je minilo.“

Majnik tudi ne trpi večno. Pomlad pride, a kmalu tudi odide. Drevje in cvetje cvete, a kmalu se bo cvetje osulo in ovenelo; ptički pojejo, a kmalu nas bodo zapustili; nebeška pomlad pa bo večno trajala. Zatorej se radi spominjajmo v tem cvetnem mesecu na majnik, ki je v nebesih.

Tako smo na svojem majničnem izprehodu kratko obravnavali nekaj točk. Kratko, pravim, ker za obširno razmišljanje bi komaj zadostovala cela knjiga. Sklenem pa: Veselite se, moji mladi znanci, dokler ste nedolžni, ali kakor veli sv. Pavel: „Veselite se vselej v Gospodu!“ (Filip. 4, 4.)

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XLII.

Pri mestu Greč so prinesli sv. Frančišku mladega zajčeka, ki se je bil ravnokar ujel v nastavljene zanjke. Ko ga svetnik ugleda, se mu zasmili, in mu reče: „Bratec zajček, pridi k meni; kako pa, da si se dal premotiti zanjkam?“ Ko so pa postavili živalico na tla, da bi bila lahko zbežala, vspne se po vabečem svetniku in se mu skrije v naročje, kjer jo prijazno neguje in božika. Potem še resno opominja zajčeka, naj se nikar nič več ne dá vjeti. in ga postavi na tla, da naj zbeži, kamor hoče. Pa kolikorkrat to stori, vselej se zopet zajček vspne po njem, češ, naj bi